

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz

pro Jirkov a okolí, listopad 2013 (č.101)

Dušičkové
shromáždění
na hřbitově v Jirkově

Pozvánky na listopad a prosinec:

- * Mše svaté na **Květnově** jsou každou 1. a 3. sobotu v měsíci v 14 hod.
- * Mše svaté v **Sušanech** jsou 10.11. (Dušič. pob.) a 8.12. ve 12 hodin.
- * Mše svatá v **Boleboři** bude 24.11. v 15 hodin.
- * Mše svatá v kostele **sv. Kateřiny v Chomutově** bude 25.11. v 17:00 h.
- * Důležitá **sbírka na pojištění** majetku farnosti a diecéze se koná v neděli 24.11. při mši v Jirkově (9:00), Strupčicích (10:45) a Boleboři (15:00)
- * Páteční mše svaté v zimním období, se přesouvají z 9 hod. na večerních 17:00 hod. a zároveň z kostela do kaple na faře. Poté jsou věřící zváni na **společensví** (besedy, video). V pátek **29.11.** se sejdem poprvé.
- * **Adventní koncerty** budou v **Jirkově** v neděli 1.12. v 16:00 hodin v kostele sv. Jiljí. Vystoupí Jirkovské Seniorky a děti. V sobotu 7.12. v 15 hod. vystoupí děvčata z kostelního sboru.
- * **Mikuláš** pro děti přijde v neděli 8.12. po mši v 9:00 hod. v Jirkově a možná i do Strupčic (10:45 hod.)
- * Na **Štědrý den** 24.12. bude kostel v Jirkově otevřen od 12 do 15 hod. Možnost zpovědi bude od 12 do 14 hodin.
- * Ve **Strupčicích** bude vánoční mše v 22:00 hod. na Štědrý večer (24.12.). (25.12. mše nebude) Nedělní mše jsou jako obvykle v 10:45 hod.
- * Mše svatá na Štědrý večer, tzv. Půlnoční mše se bude konat od 24:00 hod. v kostele svatého Jiljí v **Jirkově**. Zpěvem doprovodí kostelní sbor.

Farní charita stále přijímá **oblečení** a jiné věci. I když jsme na faře téměř stále, je dobré napřed zavolat na číslo: 474 659 460. Co nevyužijí potřební občané Jirkova, se posílá do sběrnny skrze Diakonii Broumov. Zde vidíte jejich auto před farou v Jirkově, ve čtvrtek 24. října. Na kapotě mají motto: „**Nepotřebné věci potřebným lidem**“.

Podzimní pouť

na Květnově se konala v sobotu 5. října. I v chladném počasí přišli mnozí poutníci pěšky. Autobusem přijeli poutníci z Kadaně a Klášterce. Bus z Jirkova nejel, ale kdo se nahlásil, toho s sebou vzali věřící, kteří jeli autem. Modlitbu růžence na schodech

vedl vikář Řehoř. Mši svatou celeburoval vážený host - kanovník a farář v litoměřické katedrále, Jiří Hladík, OCr., který vedl i mariánskou pobožnost. Loretánské litanie zpívala jirkovská varhanice Barbora. Na fotografii jsou kněží (zleva): Josef z Postoloprta, Řehoř z Litvínova, Radim z Chomutova, Jiří z Litoměřic, Miroslav z Jirkova, dva asistenti a Josef z Kadaně v liturgických rouchách.

Mše svatá v kapli Panny Marie ve **Vinařicích** se konala v pátek 11. října v 17 hodin. Celý den přelo a byla zima, ale večer se počasí umoudřilo a mohli jsme slavit mši. Do malé kaple se nás vešlo 11 věřících. Po mši jsme byli pozváni na požehnání jednoho bytu a následné pochoštění. Uvědomil jsem si pořekadlo: „I škaredý den může hezky skončit.“ Příští mše svatá bude ve Vinařicích v měsíci květnu roku 2014. Pepa slíbil opravit nefunkční zvonění - malý zvon na věžičce naštestí je.

Setkání v Německu

Přípravné setkání kněží pro poutě na Květnově se koná jednou za rok v Německu. Po několika letech v Olbernhau, kde nás hostil P. Brünnler, chomutovský rodák, jsme tentokrát zamířili za P. Heinzem Bohabojem do **Chemnitz** neboli Saské Kamenice. Páter Bohaboj bydlí v charitním domě svatého Tomáše Mora. Program začínal mší svatou v moderní kapli charitního domu. Po mši jsme u společného stolu hodnotili uplynulé akce - poutě a opravy na

Květnově. Mezi nás přibyl nový kněz, Markus Ruhs, kaplan z Chemnitz. Příští rok připravujeme na druhou poutní neděli v červenci návštěvu otce **biskupa** Jana Baxanta. Česko-německá mše by měla být tedy v 11 hodin, 13.července 2014. Těšíme se na setkání s Vámi. *P.Mirek*

Každý rok se koná **sběrka na Papežské misijní dílo** - jedná se o podporu křesťanských aktivit v chudých zemích. U nás v **Jirkově** (a Strupčicích) se vybralo na světové **Misie**: 9, 837 Kč. Všem dárcům, upřímně Pán Bůh zaplat'. Dále byly rozdány misijní kalendáře s obrázky z misii a vloženou poštovní poukázkou. Tentokrát je zemí roku **Srí Lanka**. Více už z dopisu českého ředitele Jiřího Šlégra:

„Je to jistě důvod k veliké radosti a vděčnosti Bohu, že celkové příjmy Papežských misijních děl z **České republiky** za uplynulý rok překročily **32,3 milionů Kč**, což je ve srovnání s předchozím rokem téměř o 6 milionů více a zároveň největší roční částka za celou dobu našeho působení. Tato úžasná odpověď na rostoucí bídu ve světě je důkazem Vaší štědrosti!

I v tomto roce před námi stojí nelehký úkol. Na naši pomoc čeká v 18 diecézích a 8 zemích přes 67 500 chudých dětí. Podporujeme vzdělávání, zajištění pitné vody a provoz sirotčinců, katechetické a potravinové programy, lékařskou péči, děti trpící z důvodů nemoci AIDS apod. Velmi důležitá je i naše letošní podpora studia přibližně 300 bohoslovců ve 4 seminářích v Africe.

V rámci sbírky z Misijní neděle se soustředíme na 11 diecézí v **Ugandě, Zambii, Bangladéši a Srí Lance**. Jedná se například o pomoc při zajištění chodu diecézí, stavby či rekonstrukce 11 kostelů a 20 klášterů, far, center, domu pro staré a nemocné. Jen na Srí Lance napomůžeme mimo jiné ke stavbě či opravě 20 objektů v 7 diecézích, k nákupu audiovizuálních vybavení pro tvorbu mediálních a vzdělávacích programů.

Sám jsem během pobytu v misiích díky štědrosti místních lidí mnohokrát jedl právě fazole, o kterých Sv. otec hovořil v Brazílii. Odpovězme i my na prosby z misii a klepání potřebných, kteří stojí u dveří našich srdcí. Nabídněme své modlitby, oběti i skutky lásky. Papež František chce, abychom si neustále připomínali, že pouze schopnost sdílení nás skutečně obohacuje; vše, co sdílíme, se násobí. Prožijme tedy i my v tomto duchu Misijní neděle a rozdělme se s potřebnými ve světě. Stejně jako před rokem si můžeme vzít za vzor

chudé rybáře, kteří věnovali pro misie **jednodenní výdělek**. Upřímně oceňuji Vaše, nejen jednodenní, nasazení pro misie, vyprošuji ochranu Panny Marie, Královny misii, a ujišťuji Vás, že Bůh sám Vaši štědrost jistě odmění.“
Aktuální činnost katolických misii můžete sledovat zde: www.missio.cz

Góly pro papeže

Na trávníku se střetlo jen 22 mužů, k papeži jich ale dorazilo hned 200. Fotbalovému utkání Itálie s Argentinou, které oba týmy hrály na počest papeže Františka, předcházela soukromá audience ve Vatikánu. Na fotografii předává papeži míč, který podepsaný od všech fotbalistů, brankář italské reprezentace Gianluigi Buffon.

podle Katol. týdeníku

Vtip—fotbal v nebi

Hraje se v nebi fotbal?

Možná jste slyšeli ten vtip o dvou přátelích, kteří chtěli vědět, jestli se v nebi hraje fotbal. Domluvili se, že ten, kdo první zemře, to zjistí a dá tomu druhému vědět. Pepa zemřel první a za pár dní po své smrti se objevil Frantovi ve snu. Franta se ho ptá: „Co jsi zjistil? Hrají v nebi fotbal?“ Pepa mu odpovídá: „Mám pro tebe dobrou a špatnou zprávu. Dobrá zpráva je: ano, v nebi hrají fotbal. Špatná zpráva je: zítra večer nastupuješ do branky.“

Ruská legenda

Jeden boháč myslel i při umírání jen na to, nač myslel celý život: na své peníze. Z posledních sil odvázal klíč ze šňůrky, kterou nosil kolem krku, pokynul služebné, ukázal na truhlu vedle lůžka a poručil, aby mu velký měšec peněz vložila do rakve.

V nebi spatřil dlouhý stůl, na němž ležely nejvybranější pokrmy. „Pověz mi, kolik stojí chléb s lososem?“ zeptal se. – Kopějku,“ odpověděli mu. „A sardinka?“ – „Zrovna tolik.“ „A paštika?“ – „Všechno jednu kopějku.“ Spokojeně se zašklebil. Laciné, pomyslel si, báječně laciné!

Vybral si celou jednu mísu. Ale když chtěl zaplatit zlatěkem, prodavač minci nepřijal. „Staříku,“ řekl a lítostivě potřásl hlavou, „ty ses v životě málo naučil!“ – „Jak to myslíš?“ bručel stařík. „Nejsou snad mé peníze dost dobré?“ – Tu uslyšel odpověď: „Přijímáme tady jen ty peníze, které člověk daroval.“

Mít čas (zamyšlení)

*Život je příliš krátký a čas, který ztratíme zíváním, se nám nikdy nevrátí.
(Stendhal)*

Takový rozhovor jistě znáte všichni: Potkají se dva známí. Jeden říká: „To je skvělé, že tě vidím. Mám toho tolik na srdci! Měl bys pro mě chvilku čas?“ „Pro tebe mám čas vždycky.“

„Tak co zítra?“ „To bohužel nepůjde. Už mám něco domluveného!“

„A co máš v úterý?“ „V úterý jdu hrát kuželky.“ „Tak ve středu.“ „To si jdu s jedním kolegou zaplavat.“ „A ve čtvrtek by to nešlo?“ „Ve čtvrtek máme schůzi farní rady.“ „Tak tedy v pátek?“ „Na pátek jsem si koupil lístky do divadla.“ „A co v sobotu?“ „V sobotu chodím většinou na fotbal a pak se dívám v televizi na přehled sportovních událostí.“

„A neděle?“ „Neděli trávím rád sám s rodinou. Musíme si najít alespoň jeden den, abychom mohli být spolu.“

„Šlo by se tedy setkat příští týden?“ „Nemám s sebou diář, tak ti nemohu říct nic určitého. Víím jen, že tam mám už dost zapsaných termínů.“

„A přes příští?“ „To musím každý večer do fotografického kursu; přihlásil jsem se, abych se zdokonalil.“ „Tak ten další týden?“ „To budeme pravděpodobně na dovolené.“

Tak nebo podobně vypadá dnes mnoho rozhovorů dobrých přátel. Tazatel je zklamán, protože jeho přítel na něj nemá čas. Myslí si, že kdyby mu na setkání opravdu záleželo, určitě by něco odložil jako méně důležité, byl by k dispozici a vyhověl jeho prosbě.

Mnoho z nás dnes nemá čas pro druhého. Našemu plánování padá za oběť každá hodina dne. Platí nutnost dosáhnout maximálního úspěchu, výkonu a zábavy. Nesmíme promarnit ani okamžik, důležitá je každá minuta. Co kdybychom promeškali něco důležitého ...

Do Berlína přijel jeden čínský profesor. Jeho německý kolega mu šel naproti k vlaku a před nádražím uviděl na zastávce autobus. Rychle vzal Číňana za

ruku: „Pospěšte si!“ Oba utíkali přes náměstí a chvatně nastoupili do autobusu, který se okamžitě rozjel. Němec pohlédl udýchaně na hodinky a řekl: „Bohudíky, získali jsme tím pět minut!“ Nato se ho Číňan tiše zeptal: A co s těmi pěti minutami budeme dělat?“

Z knihy Ranní zamyšlení od KNA

Existuje po smrti ještě jiná forma života? (Podle BTM)

Jsme schopni dobrat se k nějaké pravdě? To jsou otázky, nad kterými je dobré se vážně zamýšlet. Ano, pro mnoho lidí není snadné se vyrovnat s otázkou smrti. Co se stane, až zemřu? To je velmi důležitá otázka, protože smrti se jednoduše nevyhneme. Statistiky jsou neúprosné. Ze sto lidí sto umírá.

Lidé mají mnoho falešných představ o tom, co s nimi bude. Jedni jsou přesvědčeni, že po smrti už nic není, člověk prostě přestane existovat a tak si říkají, že nezbyvá, než aby si užili dnešek naplno! Jiní věří, že každý má po smrti ještě druhou šanci. Že bude moci v dalším životě nějak odčinit to, co tady pokazil. Nejsou to však jen sentimentální představy a přání západní civilizace, která si přizpůsobila představu hinduistické reinkarnace své mentalitě, že je ještě čas, že jsou ještě další životy? Jenže jediná šance, kterou máme, je teď a tady. Po smrti už druhá šance nebude...

Co se s námi stane, až projdeme branou smrti? Tělo uloží do hrobu nebo ho zpopelní. Ale duch – co bude s ním? Častá odpověď je, že půjdeme k Bohu.

To ale záleží na tom, jestli jsme s ním smířeni nebo ne. Nový život v Bohu je skrze obět Ježíše Krista. On řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít. A každý, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky“ (Jan 11, 25-26). To je zásadní věc. Víme, že dnes není málo těch, kteří tvrdí, že Boha nepotřebují. Bůh nám všem dal rozum a svobodnou vůli. K ničemu nás nenutí, respektuje naše rozhodnutí. Proto nikoho nebude nutit, aby s ním byl po smrti, když ho zde na zemi odmítal. To rozhodnutí ale musíme učinit teď a tady. Nepromarněme ani jeden den! Berme život jako vzácný dar, který je velmi prchavý. Nevíme, co bude zítra. Proto nepromarněme dnešek. Pokud se někdo na někoho hněvá, ať se usmíří. Jestli můžeme někomu učinit dobře, pomoci, povzbudit, potěšit, navštívit, posloužit – udělejme to, dokud je čas. Nepromarněme svůj život kvůli hloupostem, kvůli svému sobectví. Tak prožijeme radostný a plný život už tady na zemi a můžeme se těšit na život, který nás čeká po tomto životě.

„Život po životě“ se jmenuje známá kniha Dr. Moodyho. V ní líčí zážitky lidí, kteří prožili klinickou smrt. Nebyl sám, kdo tento jev zaznamenal a vědci ho označují jako „Lazarův syndrom“. Dr. Moody však není věřící a proto se nezabývá svědomím pozorovaných lidí. Vše vyznívá velice optimisticky. Většina výpovědí zmiňuje tmavý tunel končící hranicí, za kterou je neobyčejně lákavé světlo vyzařující lásku, kterou ale nelze překročit... Opakem je zážitek klinické smrti jedné lékařky líčící naopak velice sugestivně boj o její duši mezi dobrem a zlem, který sama už ovlivnit nemohla, ale dostala ještě šanci zásluhou modlitby a oběti žijícího a jí naprosto neznámého člověka. Je to výmluvný příklad síly přímluvné modlitby a smyslu proseb za umírající i zemřelé.

Svědectví: Dne 11. srpna 1988 jsem se byl koupat v řece Orlici v Týništi n. O. Jel jsem tam se svým kamarádem Milanem ze školy, který u mě byl na prázdninách. Tehdy mi bylo 17 let a studoval jsem střední strojní průmyslovku v Hradci Králové. Moji rodiče mi tehdy ráno řekli, abych zajel do Hradce tatínkovi pro šrouby a podobný materiál, který potřeboval.

Neuposlechl jsem jejich přání, vzal motorku a „utekl“ s kamarádem pryč. Chtěli jsme jet za jednou dívkou, kterou jsme viděli předešlý večer v letním kině. Plánovali jsme, že se cestou vykoupeme v řece, kam jsme běžně chodili. Zastavili jsme tedy u řeky a šli si zaskákat šipky do vody. Kamarád skočil první a šel si na břeh lehnout, kde pravděpodobně usnul. Po něm jsem si šel zaskákat já. Rozbíhám se, odraším se nohou od břehu, ale najednou mi noha podklouzne a já ztrácím rovnováhu... Dopadl jsem krkem na hladinu vody a během jedné vteřiny jsem si nárazem zlomil čtvrtý, pátý a šestý krční obratel. Zlomenina obratlů způsobila, že jsem okamžitě ochrnul na celé tělo! Nemohl jsem ničím pohnout. Začal jsem klesat dolů na dno řeky. Snažil jsem se udělat jakýkoliv pohyb, abych se zachránil, ale všechno bylo marné. Byl to hrozný pocit beznaděje! Neovládal jsem ruce, tělo, nohy ani hlavu. Uvědomoval jsem si, že brzy přijde konec. Věděl jsem, že se nesmím nadechnout. Konec – smrt byla tak blízko a tak reálná a mně se nechtělo umřít! Pak přišel ten okamžik – došel mi vzduch! JE KONEC!

Otevřel jsem pusu a říkal jsem si: „Teď je konec“. Najednou se stalo něco velmi podivného. Zjistil jsem, že i když jsem se utopil, stále žiji. Po krátkém okamžiku jsem uviděl něco absolutně nečekaného! Ale přitom jsem byl nad ním, kousek od něho. Zvláštní bylo to, že jsem k němu nepocíťoval žádné vazby. Uvědomoval jsem si pouze, že jsem v něm „bydlel“. Byl jsem schopný přemýšlet, cítit, uvažovat a byl jsem to stále „já“, tak jako se cítím právě nyní. Dokonce jsem uvažoval nad tím, že mě rodiče budou hledat.

SETKÁNÍ. Aniž bych chtěl, začal jsem se pohybovat směrem dolů. Ocítl jsem se v úzkém tmavém tunelu, kterým jsem byl tažen na druhý konec. Krátce nato jsem se dostal do nádherného prostoru, který byl zalitý růžovou barvou. Bylo mi tam velmi příjemně. Najednou jsem pocítil, že tam někdo je! Otočil jsem se a za mnou bylo veliké zářící světlo. Uprostřed toho světla stála „lidská“ bytost. Velmi zvláštní bylo, že jsem hned věděl, že je to Ježíš Kristus. I když jsem o něm nikdy neslyšel. V té době mi bylo sedmnáct let a nikdy v životě jsem neslyšel nic o Bohu, natož o Ježíši Kristu. Ve svých sedmnácti letech jsem měl rád motorky, blondáaté holky, tučná jídla a přírodu. Stalo se něco nečekaného. Ježíš, to zářivé světlo, si mě vzal k sobě do náruče. Objal mě, jako když matka chová své miminko. Intenzivně jsem prožíval jeho lásku. Byl to naprosto blažený pocit. Na takový proud emocí jsem nebyl zvyklý. Nenacházím slova, kterými bych to mohl hlouběji vyjádřit.

Náhle jsem byl opět sám. Krátce na to se mi před očima odehrálo několik scén z mého života. Vesměš šlo o negativní věci a příběhy, kdy jsem jako kluk něčoho zmlátil, nebo jsem neposlechl rodiče a další... Po chvíli se Ježíš vrátil a položil mi otázku: „Co chceš říci na svou obhajobu?“ Zjistil jsem překvapující věc. Nemohl jsem ze sebe nic vypravit. Žádný skutek, sen, touha nebo dosažené vědomosti mně neposloužily k tomu, abych je uvedl jako odpověď na tak zdánlivě jednoduchou otázku. Jediné, na co jsem se zmožil, bylo mlčení. Byl to ohromně pokořující pocit.

Tento pocit oboustranného mlčení po krátkém čase odezněl a já se opět cítil velmi dobře - jako v nebi. Pomalu se mi vrátil pocit blažené spokojenosti, radosti a byl jsem rozhodnutý tam zůstat. Vydal jsem se směrem vpřed a dostal jsem se na jakési rozcestí. Než jsem stačil vstoupit na jednu z cest, opět jsem uslyšel Ježíše, jak říká: „Vrať se! Ještě není tvůj čas.“ Chtěl jsem v „nebi“ zůstat. Bylo tam tak nádherné! Proto jsem na Ježíšovu výzvu nereagoval. Ježíš svoji výzvu zopakoval. Podruhé to zaznělo s velkou autoritou. Nedalo se neuposlechnout! Hned na to jsem byl „poslán“ zpět do mého těla. To už jsem pomalu cítil, jak mě kamarád tahá z vody. Na břehu mě zabalil do deky a zavolal lékařskou pohotovost.

V nemocnici mi udělali základní vyšetření, odvezli na ARO a připravili k neurochirurgické operaci. To jsem již upadal do bezvědomí a několik týdnů trval boj o to, jestli přežiji... Díky Bohu jsem všechny krizové chvíle překonal...Diagnóza mého úrazu se jmenuje - kvadruplegik. To znamená, že mám ochrnuté celé tělo od prsou dolů. Horní končetiny jsou také částečně zasaženy... Mohu se pohybovat pouze na invalidním vozíku a jsem prakticky úplně závislý na lidech...

To, co jsem tehdy prožil zcela změnilo můj život. Pochopil jsem, že se musím smířit s Bohem, abych se mohl dostat tam, kde člověk prožívá úžasnou lásku a neskonale blaho... novou věcí v mém životě bylo vnímání smrti a věčného života. Přestal jsem se bát, kdy a jak zemřu. Ale to nejdůležitější bylo poznání, že život smrtí nekončí.

Jan Boštík

Na internetových stránkách www.klinickasmrt.cz najdete další zajímavé články autora. Nabízí se i možnost přednášky ve farnosti. Víra je Boží dar, za který nepřestáváme děkovat a vyprošujeme ho všem, především upřímně hledajícím.

Modlit se za zemřelé?

Církev nedělá rozdíly mezi živými a mrtvými. Bůh totiž není Bohem mrtvých, je Bohem živých. Pro Něj jsou všichni lidé živí.

M O D L I T B A P O M Á H Á N E J E N Ž I V Ý M

Věříme-li, že modlitba pomáhá živým lidem, proč bychom se neměli modlit i za mrtvé? Život je jeden, neboť jak říká evangelista: „Bůh není Bohem mrtvých, ale živých“ (srov. Lk 20,38). Smrt není konec, ale jen stupeň v lidském osudu. A tento osud nekončí ve chvíli smrti. Láska, kterou vyjadřuje naše modlitba, nemůže být tedy marná. Kdyby totiž na zemi láska měla moc, a po smrti již žádnou moc neměla, bylo by to popření slov Bible a zkušenosti církve, že láska je silnější než smrt, neboť Kristus ve své lásce k lidstvu smrt přemohl.

O modlitbě za zemřelé hovoří již Bible: "Proto dal Juda Makabejský přinést smírnou oběť za mrtvé, aby jim byly odpuštěny hříchy" (2 Mak 12,46).

CÍRKEV SE OD SVÉHO POČÁTKU PŘIMLOUVALA ZA ZEMŘELÉ

Církev již od prvních dob uctívala památku zemřelých, přimlouvala se za ně a přinášela zvláště eucharistickou oběť (mši svatou), aby očištění mohli dosáhnout blaženého spojení s Bohem. Církev také doporučuje almužny, odpušky a kající skutky za zemřelé: "Pojďme jim na pomoc a vzpomínejme na ně. Proč bychom měli pochybovat o tom, že naše obětní dary za mrtvé jim přinášejí nějakou útěchu? Neváhejme a pojďme na pomoc těm, kteří jsou mrtvi, a obětujme za ně své modlitby." (sv. Jan Zlatoústý). Památka všech věrných zemřelých či lidově „dušičky“ je dnem, kdy se církev zvláště modlí za zemřelé.

"Jsme přesvědčeni, že když prosíme za všechny, kteří zesnuli před námi, tak jim to velmi prospívá..." (podle sv. Cyrila Jeruzalémského)

MÁME ZODPOVĚDNOST ZA TY, KTEŘÍ JIŽ ZEMŘELI

"V určité fázi svého křesťanského života jsem měl pocit, že se za zemřelé již modlit nemůžeme. Ale během let jsem dospěl k jinému názoru... Zdá se, že jako žijící máme určitou zodpovědnost za ty, kteří zemřeli a kteří za svého života buď nevěděli jak, nebo nechtěli Boha následovat.

Mnozí umírali plni svého sobectví, zášti a nevyřešených pozemských bitev. Nejspíš tedy nějak zůstávají svázáni se zemí. Jako křesťané máme určitou autoritu žádat odpuštění jejich hříchů a pochybení, aby mohli najít cestu k Bohu. Za zemřelé je možné se modlit např. osobně, či přinášením eucharistické oběti při mši svaté." (Kenneth McAll)

Dušičky

Vzpomínka na všechny věrné zesnulé

Památka se slaví od 10. století, v zemích s křesťanskou tradicí je zvykem během tohoto dne či období navštívit hřbitov a rodinný hrob a rozsvítit na něm svíčku či položit živé květiny, což má symbolizovat víru ve věčný život a demonstrovat přesvědčení, že život hrobem nekončí. Z tohoto hlediska jsou nevhodné papírové a umělé květiny, které se v moderní době na hrobech čím dál více objevují jakožto důkaz o ztrátě povědomí o původním významu této tradice.

Bývá zvykem, že se na hřbitovech konají v hřbitovních kaplích, kostelech či jen u hlavního hřbitovního kříže bohoslužby slova či mše svaté. Na dušičky má také kněz povoleno stejně tak jako při pohřbech a zádušních mších nosit černé roucho (na hřbitovech většinou pluvíál), ve kterém kněz prochází spolu s věřícími hřbitov a kropí svěcenou vodou hroby.

Památka věrných zemřelých se slaví den po slavnosti Všech svatých 1. listopadu. V České republice je vzpomínka na všechny naše zemřelé vedle Vánoc největším společně prožívaným dnem, který věřící i nevěřící spolu „slaví“.

Modlitba za zemřelé patří k nejstarší křesťanské tradici, vzpomínka na mrtvé je součástí každého slavení eucharistie. Památku věrných zemřelých zavedl roku 998 clunýjský opat Odilo († 1048), který se takto snažil čelit přetrvávajícím pohanským obřadům. Ve 13. století se tento zvyk rozšířil po celé západní církvi. V Aragonii začali kněží slavit v ten den tři mše za zemřelé; tento zvyk potvrdil papež Benedikt XIV. (1748) a rozšířil pro všechny kněze ve Španělsku, Portugalsku a Latinské Americe. V roce 1915 Benedikt XV. toto dovolení rozšířil pro celou církev.

Anglikánská církev slavení této památky zrušila, avšak někde byla památka obnovena v rámci anglokatolického hnutí. Protestantská reformace nebyla ve zrušení takto důsledná: Martinu Lutherovi se její slavení v Sasku za jeho života nepodařilo potlačit.

Čas letí (zamyšlení)

Kolikrát jsme už slyšeli podobenství o boháči, který si myslel, že má zajištěný život tím, co si nahromadil (Lk 12,16-21)? To podobenství lze zmodernizovat:

„Jeden člověk měl velký diář a řekl si: ‘měl bych si zapsat všechny důležité akce, abych na něco nezapomněl. Ještě nemám naplánovanou konferenci X, jednání Y a zasedání Z. Kam si je ale mám všechny zaznamenat? Už vím, co udělám.’ Koupil si větší diář s rozdělením i na noční hodiny. Pak znovu vše promyslel, zapsal si všechny konference, jednání, zasedání a řekl si: ‘Bud’ klidná, má duše, vše je pěkně naplánováno, teď jen nic nezmeškat!’ Čím méně toho zmeškal, tím víc začal stoupat v očích ostatních. Byl zvolen do výboru Q a komise C, stal se místopředsedou, předsedou a potom dokonce prezidentem. Byl šťastný, že jeho dokonale naplánovaný čas v diáři mu přinesl úspěch. Až jednoho dne - bylo to příliš daleko, tak to ještě neměl zaznamenáno - mu Bůh řekl: ‘Blázne, dnes v noci tě mám já ve svém diáři.’“

Důvod takto upraveného podobenství je jednoduchý. Myslím, že i společenství čtenářů této knižky je s odpuštěním bláznec. Je nás hodně bláznů. Honíme se, plánujeme, rozdělujeme čas, jen abychom vše stihli. Vše se nám zdá důležité a podstatné, na všechno si najdeme čas. Ale chybí nám čas uvědomit si to jediné, nejpodstatnější – kam a ke komu ten čas vlastně spěje!

Říkáme: „Mám čas“, a přitom bychom se měli vyjádřit přesněji: „Zdá se mi, že disponuji takovou a takovou mírou času.“ Na otázku: „Kolik je ti let?“ odpovídám: „Padesát.“ Není to ale pravda. Nemám už 50 let, protože z nich už neprožiji (zpětně) ani sekundu. Měl bych říct: „Měl jsem 49 let, a už z nich nemám ani sekundu“ Měl jsem. Kolik je jich přede mnou, nevím. Jediný logický závěr je: ten zbytek prožít lépe, zodpovědněji.

Běloch jel s černochem do vzdálené vesnice. Jel tak divoce, až ho černocho poprosil, aby zastavil, že by chtěl vystoupit. Potom se posadil na okraj cesty. Nic nedělal, jen tiše seděl. A tak se ho běloch zeptal: „Na co tu čekáš?“ „Až ke mně dorazí má duše,“ odpověděl černocho.

Chci to říci i já, když se konečně jen tak tiše posadím a začnu přemýšlet, kam jdu.

Z knihy Ranní zamyšlení od KNA

Podmínky pro získání odpustků pro duše v očištění 3.- 8.11. (ne-pá)

- 1. Svátost smíření (lidově: zpověď, stačí 1x v období dušiček)**
- 2. Sváté přijímání**
- 3. Modlitba na úmysl Svatého Otce**
- 4. Modlitba za zemřelé na hřbitově (stačí v duchu)**

Dušíčkové pobožnosti v Boleboři, Jirkově a Otvicích se uskutečnily na místních hřbitovech u hlavního kříže. Budou následovat ve Strupčicích a Sušanech. Děkuji všem přítomným za účast a modlitební sounáležitost s našimi zesnulými. MD

Opravy v květnovském areálu.

Během října byly rekonstruovány také dva malé domky u kostela - kaple se svíčkami a prodejní domek. Mají novou fasádu, střechu a natře-

né dveře. Ve stejném hávu bude také domek za kostelem, sloužící jako toalety. Bude zároveň modernizován uvnitř. Zatím má novou střechu a v pracích se pokračuje. MD

Historické zastaveníčko

V říjnu tohoto roku jsem absolvoval svůj poslední vandr se spaním pod širákem. První noc byla pod hradem Střekov. Spolu s kamarády jsme přespali u parkoviště, které vzniklo až v době nedávné, kdy československý prezident Novotný si chtěl vyjet na hrad Střekov, ale jeho prezidentská kolona by neměla kde zaparkovat.

„Naštěstí“ pár týdnů před návštěvou vyhořel pod hradem hospodářský dvůr a tak nebyl problém ruiny zplanýrovat a vyasfaltovat kýženou plochu. To bylo v roce 1961. Hrad samotný si však uchoval svou těžko dostupnou polohu. Když jím procházíte, stále někam šplháte, nebo sestupujete po schodech. Nenajdete tu rovného místa, mimo úzkého úseku poblíž dnešní kasy, se stoly a židlemi, a krásnou vyhlídkou na Labe, které teče pod hradem. I tato rovinka je vytesaná do masivu černé vyvřeliny, jako ostatně celý hrad. Tou černou barvou skály je hrad velmi tajuplný a uchvátil především romantiky v 19. století.

Hrad založil Jan Lucemburský, aby na obchodní cestě při Labi strážil bezpečnost cestujících a vybíral mýtné. Pro nedostatek peněz svěřil Jan Lucemburský postavení hradu pražskému měšťanu Peškovi z Veitmile. Ten zde od roku 1319 za odměnu vykonával funkci purkrabího. Hrad nebyl dlouho dobyt. V době husitských válek za správce Vlaška z Kladna se zde skrývali augustiniani se svým proboštem z Roudnice a řeholní sestry benediktinky z Teplic. Více fotek z podzimního vandru najdete na: www.youtube.com/dvoulety

Heslo na listopad: „Zamyslet se občas klidně nad svou smrtí nemusí být známkou deprese, ale moudrosti - touhy nepromarnit svůj život.“ (V.Kodet)